

савол

Қироати Қуръони карим дар шаб дар ҳоле, ки мардум хобанд, чӣ фазилате дорад?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Дар суннати саҳеҳ собит шудааст, ки Қуръон барои касе, ки онро дар шаб меҳонад ва онро аз хоб афзал медонад, шафоат мекунад, чуноне ки Аҳмад (6626) аз Абдуллоҳ ибни Амр ривоят кардааст, ки расулуллоҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд:

«Рӯза ва Қуръон дар рӯзи қиёмат барои банда шафоат мекунад. Рӯза мегӯяд: "Эй Парвардигор, ман ӯро аз хӯроку шаҳватҳо дар рӯз боздоштам. Пас шафоати маро дар ҳаққи ӯ бипазир". Қуръон мегӯяд: "Эй Парвардигор, ман ӯро аз хоби шаб боздоштам. Пас шафоати маро дар ҳаққи ӯ бипазир". Фармуд: Шафоати онон пазируфта мешавад». Аҳмад ин ҳадисро ривоят кардааст. Албонӣ онро дар китоби "Саҳиҳу-л-ҷомӣ" зери шумораи 3882 саҳеҳ доништааст.

Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) баён намудааст, ки қироати Қуръон дар шаб аз неъматҳост, ки нисбати мӯъмин бар ин ҳислаташ метавон ҳасад бурд. Фармуд:

«Ҳасад танҳо дар ду маврид раво аст: Яке марде, ки Аллоҳ таъоло ба ӯ Қуръонро таълим додааст ва ӯ онро шабу рӯз тиловат менамояд. Ҳамсояш ӯро шунида мегӯяд, ки кош ба ман ҳам ин неъмат дода мешуд, ман ҳам мисли ӯ амал мекардам. Дигаре марде, ки Аллоҳ таъоло ба ӯ молу сарвате додааст ва ӯ он молу сарватро дар роҳи ҳақ харҷ менамояд. Марде мегӯяд, ки кош ба ман ҳам ин неъмат дода мешуд, ман ҳам мисли ӯ амал мекардам». Ривояти Бухорӣ (4738).

Тиловати Қуръон дар шаб роҳи наҷот аз ғафлат аст, чуноне ки паёмбар (дуруду паёми

Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд:

«Касе, ки даҳ оят дар як шаб бихонад, аз ҷузъи ғофилон навишта намешавад».

Ҳоким ин ҳадисро ривоят карда гуфтааст: Саҳеҳ бар шартӣ Муслим аст. Албонӣ дар китоби "Саҳиҳу-т-тарғиби ва-т-тарҳиб" (640) гуфтааст: Саҳиҳун лиғайриҳи.

Паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд:

«Касе, ки ин намозҳои фарзшударо бардавом бихонад, аз ҷузъи ғофилон навишта намешавад. Касе, ки дар як шаб сад оят бихонад, аз ҷумлаи қонитон

(фармонбардорон) навишта мешавад». Ин ҳадисро Ибни Хузайма дар "Саҳиҳ"-и худ ва Ҳоким ривоят кардаанд ва ин лафзи Ҳоким аст ва ӯ гуфтааст: Саҳеҳ бар шартӣ Бухорӣ ва Муслим аст. Албонӣ онро дар китоби "Саҳиҳу-т-тарғиби ва-т-тарҳиб" (640) саҳеҳ доништааст. Аллоҳ таъоло парҳезгоронро чунин васф кардааст:

كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

سورة الذريات: ١٧-١٨

«Онҳо каме аз шабро меҳобиданд (ва бақияи шабро бо намоз мегузарониданд). Ва саҳаргоҳон истиғфору дархости омурзиш мекарданд». (Сураи Зориёт: 17).

Аллоҳ донотар аст.